

I Overensstemmelse hermed er vort Endringsforslag affattet under Nr. 1. Til dette slutter sig da de følgende enkelte Forslag, Nr. 2—20, der alle staae i nøie indbyrdes Sammenhæng.

Nogle af de Medlemmer, der iøvrigt have sluttet sig til de forskellige Hovedrækker af Forslag, have imidlertid paa enkelte Punkter troet at burde stille nogle særlige Forslag.

Undertegnede Brind-Seidelin, Foged, Jacobsen, Rasmussen, Sonne skjønnede ikke rettere, end at den saare rigtige og billige Tanke, der har fundet sit Udtryk i Bestemmelserne i Lovforslagets § 7 — at lette Skattebyrden for en mindre Indtægt fremfor den større ved gradviiis at frigjøre for Beskatning en Deel af hiin, — vil kunne gjenneføres paa en fylbigere og mere omfattende Maade, end hvad som er opnaaet ved de i den omhandlede Paragraph opstillede Scalaer, — naar et vist Beløb — som foreslaaet 200 Rd. — af enhver Skattepligtigs Indtægt frigjøres for Beskatning; — thi bortset fra, at det er en ligefrem Conseqvent af Principet, ikke at ville beskatte, hvad der er nødvendigt for den Skattepligtiges nødtørftige Underhold, — saa frembyder det tillige flere Fordele ligeoverfor Beskatningen, hvoraf exempelviis blot skal anføres, at det simplificerer denne og bortrydder enhver Ujævnhed, der — hvorledes man end opstiller Scalaen for de mindre Indtægters Beskatning, — dog altid vil og maa indtræde, ikke blot fra det ene Trin til det andet i Scalaerne, men ogsaa hvor disse ophøre og Beskatningen af den fulde Indtægt tager sin Begyndelse, ligesom ogsaa, at al anslaaet Indtægt, efter Trædrag af det foreslaaede Beløb (200 Rd.), bliver tilfulde og ligeligt beskattet, hvilket jo ikke opnaaes ved Lovforslagets Bestemmelser.

Allene disse Fordele forekomme os at være saa overveiende, at vi have troet at burde indstille til Landsstinget, hvorvidt de attraaes opnaaede, og have i Overensstemmelse dermed formuleret vort under IV. anførte Endringsforslag, der passer til begge under II. og

III. foreslaaede Systemer, og som gaaer ud paa, at de i Lovforslagets § 7 foreslaaede Scalaer og dertil knyttede Bestemmelser bortfalde, og istedet derfor 200 Rd. af enhver Skattepligtigs hele anslaaede Indtægt frigjøres for Beskatning.

Medundertegnede Rasmussen antager, at man ved Contingentsystemets Gjennemførelse ikke behøver at optage Skattecommissairindretningen, og foreslaaer derfor, at § 9 udgaaer.

Medundertegnede Sonne har troet at burde foreslaae, at den Grændse, som fastsættes for dem, der uden Selvangivelse skulle kunne nyde godt af Udkastets Afgang til Retsættelse paa Grund af særlige Forhold, fastsættes til 500 Rd.

Jeg tillader mig derhos følgende almindelige Bemærkninger. Jeg skjønner ikke rettere, end at, naar man vedtager en ny Skattelov, og navnlig naar denne skal gjælde for flere Aar, bør den søge saavidt muligt at ramme Enhver, i Forhold til hans Skatteevne. Dette er vel ganske vist ogsaa et Formaal, som saavel Udkastet som begge Grupper i Udvalget ved deres Forslag stræbe efter, men som efter min Overbeviisning ikke kan naaes, saalænge Skatten aldeles intet Hensyn tager til Formuen. At beskatte den Formuende og den Uformuende lige høit, er efter min Mening en Uretfærdighed. I alle Livets Forhold spiller Formuen en bethdelig Rolle. Den, der har Formue, kan anderledes lettere bryde sig en Døgn end Den, der ingen har, og Den, der arbejder med sine egne Midler, vil langt sikrere kunne holde sig i en valgt Stilling og med langt større Tryghed kunne gaae Fremtiden imøde, end Den, som maa arbejde med fremmed Formue. Men, er dette rigtigt, og det troer jeg den daglige Livserfaring bekræfter, saa er det ogsaa klart, at Formuen giver større Skatteevne, og at den derfor heller ikke bør aldeles undgaae Beskatning.

Derimod kan det være mere tvivlsomt, hvorledes Formuen bør beskattes ved Siden af Indkomsskatten; thi faaer Skattebyrden ved